

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικέα Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας - Αριθμός Τριάντα Τέσσερα

Jeff Pippenger

2026-01-27

Αριθμός Τριάντα Τέσσερα

Για να υπάρξει φωνή εν τη ερήμω, πρέπει να υπάρχει έρημος. Τον Ιούλιο του 2023, άρχισε να ακούγεται μια φωνή, η οποία προσδιόριζε ότι ο Λέων της φυλής του Ιούδα τότε αποσφράγιζε την αποκάλυψη του Εαυτού Του, όπως εκτίθεται στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου της Αποκαλύψεως. Η απογοήτευση του Σαββάτου, 18 Ιουλίου 2020, εγκαίνιασε τις τρεις και ήμισυ ημέρες της Αποκαλύψεως ένδεκα, οι οποίες έληξαν το Σάββατο, 30 Δεκεμβρίου 2023. Εκείνο το Σάββατο, για πρώτη φορά από τον Ιούλιο του 2020, η Future for America μίλησε δημοσίως σε συνάντηση μέσω Zoom.

Από εκείνο το σημείο και εξής, η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού άρχισε να ανοίγεται προοδευτικά. Άρχισε με μια αποκάλυψη της λέξεως «αλήθεια», η οποία κατόπιν έγινε αντιληπτό ότι αντιπροσώπευε ένα πλαίσιο τριών βημάτων, το οποίο σκιαγραφείται από το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το εικοστό δεύτερο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, τα οποία, όταν συνενωθούν, σχηματίζουν τη λέξη «αλήθεια». Τα τρία βήματα που αντιπροσωπεύονται στο πλαίσιο της λέξεως «αλήθεια» αποτελούσαν μια παλαιά αλήθεια, τοποθετημένη σε ένα νέο πλαίσιο.

Επί σειρά ετών έχουμε καταδείξει ότι τα τρία στάδια της αυλής, του αγίου και των Αγίων των Αγίων ήσαν παράλληλα προς τα τρία έργα του Αγίου Πνεύματος, καθώς Αυτό ελέγχει περί αμαρτίας στην αυλή, φανερώνει τη δικαιοσύνη στο άγιο και κρίνει στα Άγια των Αγίων. Έχουμε αναγνωρίσει ότι αυτά τα τρία στάδια εκδηλώνονται σε όλον τον Λόγο του Θεού, αλλά όλες αυτές οι κατανοήσεις μεγεθύνθηκαν μέσα στο πλαίσιο της «αληθείας», κατά το 2023. Το να λαμβάνει κανείς μία παλαιά αλήθεια και να την τοποθετεί μέσα σε ένα νέο πλαίσιο αληθείας είναι εκείνο που πράττει ο Χριστός, καθώς προοδευτικώς αποσφραγίζει τον Λόγο Του. Η «έρημος» που έληξε το 2023 αντιπροσωπεύει έναν προφητικό «καιρό του τέλους», όταν μία προφητεία αποσφραγίζεται. Αυτή η προφητεία είναι η αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι η «Αλήθεια».

«Στον καιρό του Σωτήρα, οι Ιουδαίοι είχαν καλύψει τόσο πολύ τα πολύτιμα πετράδια της αλήθειας με τα συντρίμια της παράδοσης και του μύθου, ώστε ήταν αδύνατο να διακριθεί το αληθινό από το ψευδές. Ο Σωτήρας ήλθε για να απομακρύνει τα συντρίμια της δεισιδαιμονίας και των επί μακρόν διατηρημένων πλανών, και να τοποθετήσει τα πετράδια του λόγου του Θεού μέσα στο πλαίσιο της αλήθειας. Τι θα έκανε ο Σωτήρας, αν ερχόταν τώρα σε εμάς όπως ήλθε στους Ιουδαίους; Θα έπρεπε να επιτελέσει ένα παρόμοιο έργο, απομακρύνοντας τα συντρίμια της παράδοσης και της τελετουργίας. Οι Ιουδαίοι αναστατώθηκαν πολύ όταν επιτέλεσε αυτό το έργο. Είχαν χάσει από τα μάτια τους την αρχική

αλήθεια του Θεού, αλλά ο Χριστός την έφερε και πάλι σε θέα. Δικό μας έργο είναι να ελευθερώσουμε τις πολύτιμες αλήθειες του Θεού από τη δεισιδαιμονία και την πλάνη. Τι έργο έχει ανατεθεί σε εμάς στο ευαγγέλιο!» Review and Herald, 4 Ιουνίου 1889.

Είναι «έργον μας να ελευθερώσουμε τις πολύτιμες αλήθειες του Θεού από τη δεισιδαιμονία και την πλάνη» και να «τοποθετήσουμε τα πετράδια του Λόγου του Θεού μέσα στο πλαίσιο της αλήθειας». Το 2023 ο Κύριος εισήγαγε το πλαίσιο της αλήθειας, στη δομή που παριστάνεται από τη λέξη «αλήθεια». Εκείνο το πλαίσιο φέρνει σε θέα τις «πρωτότυπες» αλήθειες «του Θεού».

«Η σκόνη και τα ερείπια της πλάνης έχουν θάψει τους πολύτιμους θησαυρούς της αλήθειας· όμως οι εργάτες του Κυρίου μπορούν να ανακαλύψουν αυτούς τους θησαυρούς, ώστε χιλιάδες να τους αντικρίσουν με αγαλλίαση και δέος. Άγγελοι του Θεού θα στέκονται στο πλευρό του ταπεινού εργάτη, παρέχοντας χάρη και θεϊκή φώτιση, και χιλιάδες θα οδηγηθούν να προσευχηθούν μαζί με τον Δαβίδ: “Άνοιξον τους οφθαλμούς μου, διά να θεωρήσω τα θαυμάσια εκ του νόμου σου.” Αλήθειες που επί αιώνες έμεναν αθέατες και παραμελημένες, θα λάμπουν εκτυφλωτικά μέσα από τις φωτισμένες σελίδες του αγίου λόγου του Θεού. Οι εκκλησίες γενικώς, που άκουσαν, απέρριψαν και καταπάτησαν την αλήθεια, θα πράξουν έτι πονηρότερα· αλλά “οι συνετοί”, εκείνοι που είναι ειλικρινείς, θα κατανοήσουν. Το βιβλίο είναι ανοιγμένο, και τα λόγια του Θεού φθάνουν στις καρδιές εκείνων που επιθυμούν να γνωρίσουν το θέλημά του. Με τη δυνατή κραυγή του αγγέλου από τον ουρανό που ενώνεται με τον τρίτο άγγελο, χιλιάδες θα αφυπνιστούν από τη νάρκη που κρατεί τον κόσμο επί αιώνες, και θα δουν την ομορφιά και την αξία της αλήθειας.» Review and Herald, December 15, 1885.

Οι «εργάτες του Κυρίου» που είναι «οι σοφοί» και «οι ειλικρινείς» «θα εννοήσουν» και θα «ανακαλύψουν» «θησαυρούς, ώστε χιλιάδες να τους ατενίσουν με ευχαρίστηση και δέος». Δυστυχώς για τον Αντβεντισμό της Λαοδικείας, δεν είναι αυτοί που αφυπνίζονται από τον λήθαργό τους κατά τη μεγάλη κραυγή του τρίτου αγγέλου, διότι αυτός είναι ο νόμος της Κυριακής, και αυτό είναι πολύ αργά για να αφυπνισθεί ο Αντβεντισμός. Οι εργάτες της ενδεκάτης ώρας αφυπνίζονται από τον «λήθαργό» τους «κατά τη μεγάλη κραυγή του αγγέλου που ενώνεται με τον τρίτο άγγελο» κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Από το 2024, «Αλήθειες που επί αιώνες παρέμεναν αθέατες και παραμελημένες» έχουν εκλάμψει «από τις φωτισμένες σελίδες του αγίου λόγου του Θεού».

Στο Ησαΐας 22:22 δίδεται στον Ελιακίμ ένα κλειδί, και στο Ματθαίος 16 δίδονται στον Πέτρο τα κλειδιά της βασιλείας.

Και την κλειδα του οίκου Δαβιδ θα θέσω επί του ὄμου αὐτοῦ· καὶ θὰ ἀνοίγη, καὶ οὐδεὶς θὰ κλείη· καὶ θὰ κλείη, καὶ οὐδεὶς θὰ ἀνοίγη. Ἡσαΐας 22:22.

Το «κλειδί» δίδεται στη Φιλαδέλφεια, διότι αυτός είναι ο μόνος άλλος τόπος στις Γραφές όπου γίνεται αναφορά στο κλειδί του ανοίγειν και του κλείειν.

Και προς τον άγγελο της εκκλησίας εν Φιλαδελφεία γράψον· Ταῦτα λέγει ο άγιος, ο αληθινός, ο έχων την κλειδα του Δαβίδ, ο ανοίγων, και ουδεὶς κλείει· και κλείων, και ουδεὶς ανοίγει· Γνωρίζω τα έργα σου· ιδού, έθεσα ενώπιόν σου θύραν ανεωγμένην, και ουδεὶς δύναται να κλείσει αυτήν· διότι έχεις μικράν δύναμιν, και ετήρησας τον λόγον μου, και δεν ηρηήθης το

όνομά μου. Αποκάλυψις 3:7, 8.

Κατά την τελευταία συνομιλία με τους σχολαστικούς Ιουδαίους, ο Χριστός έθεσε ένα ερώτημα στο οποίο οι Ιουδαίοι δεν μπορούσαν να απαντήσουν.

Ενώ οι Φαρισαίοι ήσαν συναγμένοι μαζί, ο Ιησούς τούς ερώτησε, λέγων: Τι φρονείτε περί του Χριστού; Υιός τίνος είναι; Λέγουν προς αυτόν: Του Δαβίδ. Λέγει προς αυτούς: Πώς λοιπόν ο Δαβίδ εν Πνεύματι τον αποκαλεί Κύριον, λέγων: Είπεν ο Κύριος προς τον Κύριόν μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως ότου θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου; Εάν λοιπόν ο Δαβίδ τον αποκαλεί Κύριον, πώς είναι υιός αυτού;

Και οὐδεις ἠδυνήθη νὰ τοῦ ἀποκριθῆ οὐδὲ λόγον· οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πλέον. Ματθαῖος 22:41–46.

Οι Ιουδαίοι αδυνατούσαν να κατανοήσουν την προφητική σχέση του Δαβίδ και του Χριστού, διότι τους έλειπαν τα προφητικά κλειδιά για να εννοήσουν τη βιβλική γλώσσα του «γραμμὴν ἐπὶ γραμμὴν». Ο Χριστός ολοκλήρωσε την επικοινωνία Του με τους Ιουδαίους, επισημαίνοντας ότι η τύφλωσή τους στηριζόταν στην ανικανότητά τους να ορθοτομούν σωστά τον λόγο της αληθείας. Είχε καταδείξει ότι, εάν κατανοούσαν τον Μωυσή, θα κατανοούσαν και τον Χριστό· όμως δεν κατανοούσαν τις Γραφές, τις οποίες ισχυρίζονταν ότι υποστήριζαν και υπερασπίζονταν.

Το «κλειδί» του «οἴκου Δαβίδ» δόθηκε στους Μιλλεριτικούς, οι οποίοι ήσαν η εκκλησία της Φιλαδελφείας. Το «κλειδί» ήταν ένα μεταρρυθμιστικό κίνημα, το οποίο παριστάνετο διά ανοικτών και κλεισμένων θυρών. Από το 1798 έως το 1863 το Μιλλεριτικό κίνημα μετέβη από την εμπειρία της Φιλαδελφείας στην εμπειρία της Λαοδικείας, ενώ συγχρόνως μετεβαλλόταν από κίνημα σε εκκλησία. Μία θύρα άνοιξε και μία θύρα έκλεισε στις 19 Απριλίου 1844, καθώς μία θύρα άνοιξε και μία θύρα έκλεισε στις 22 Οκτωβρίου 1844, καθώς μία θύρα άνοιξε και μία θύρα έκλεισε το 1863.

Ο Ελιακείμ είχε ένα κλειδί, αλλά στον Πέτρο δόθηκαν «κλειδιά». Το κλειδί στον ενικό ήταν η κλειστή θύρα του 1844.

«Το θέμα τοῦ ἁγιαστηρίου ἦταν τὸ κλειδί πὸν ξεκλείδωσε τὸ μυστήριον τῆς ἀπογοητεύσεως τοῦ 1844. Ἄνοιξε ἐνώπιον τῆς ὄψεως ἕνα πλήρες σύστημα ἀληθείας, συνδεδεμένο καὶ ἄρμονικό, δείχνοντας ὅτι τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ εἶχε κατευθύνει τὸ μεγάλο κίνημα τῆς παρουσίας καὶ ἀποκαλύπτοντας τὸ παρὸν καθῆκον, καθὼς ἔφερε στὸ φῶς τὴ θέση καὶ τὸ ἔργο τοῦ λαοῦ Του.» The Great Controversy, 423.

Το θέμα τοῦ ἁγιαστηρίου ἦταν τὸ κλειδί πὸν ἄνοιξε τὴν κλεισμένη θύρα τοῦ 1844, ἀλλὰ καὶ στὸν Πέτρο δόθηκαν τὰ κλειδιά τῆς βασιλείας.

Και ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Μακάριος εἶσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σὰρκα καὶ αἷμα δὲν σου το ἀποκάλυψαν, ἀλλὰ ὁ Πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης σου λέγω ὅτι συ εἶσαι Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς πέτρας θέλω οἰκοδομήσει τὴν ἐκκλησίαν μου· καὶ πύλαι ἄδου δὲν θέλουσιν ὑπερισχύσει κατ' αὐτῆς. Καὶ θέλω σοὶ δώσει τὰς κλείδας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· καὶ ὅ,τι ἐάν δέσης ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει εἶσθαι δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ ὅ,τι ἐάν λύσης ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει εἶσθαι λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Κατά

Ματθαίον 16:17–19.

Γραμμή επάνω σε γραμμή, στη Φιλαδέλφεια, τη νύμφη της τελευταίας διαθήκης όπως αντιπροσωπεύεται από τον Πέτρο, δίδεται το κλειδί του οίκου του Δαβίδ καθώς και τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών. Το κλειδί του οίκου του Δαβίδ είναι το τελευταίο θέμα σχετικά με το οποίο ο Ιησούς ήλθε σε αντιπαράθεση με τους Φαρισαίους.

Ενώ δε οι Φαρισαίοι ήσαν συνηγμένοι, ο Ιησούς τους ηρώτησε, λέγων· Τι νομίζετε περί του Χριστού; τίνας υιός είναι; Λέγουσι προς αυτόν· Του Δαβίδ. Λέγει προς αυτούς· Πώς λοιπόν ο Δαβίδ εν Πνεύματι καλεί αυτόν Κύριον, λέγων· Είπεν ο Κύριος προς τον Κύριόν μου· Κάθου εκ δεξιών μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου; Εάν λοιπόν ο Δαβίδ καλεί αυτόν Κύριον, πώς είναι υιός αυτού;

Και ουδείς ηδυνήθη να αποκριθῆ προς αυτόν λόγον· ούτε ετόλμησέ τις από εκείνης της ημέρας πλέον να τον ερωτήσῃ. Ματθαίος 22:41–46.

Το θέμα του Δαβίδ και του Κυρίου του είναι ακριβώς εκεί όπου αρχίζει ο Πέτρος κατά την Πεντηκοστή στο υπερώο, κατά την τρίτη ώρα. Το θέμα που έκλεισε τη θύρα κάθε διαλόγου μεταξύ των Φαρισαίων και του Χριστού είναι το κλειδί που χρησιμοποίησε ο Πέτρος για να ανοίξει τη θύρα του υπερώου κατά την Πεντηκοστή.

Διότι ο Δαβίδ δεν ανέβηκε στους ουρανούς· αλλά ο ίδιος λέγει: Είπεν ο Κύριος προς τον Κύριόν μου· Κάθου εκ δεξιών μου, εωσότου θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιόν σου. Ας γνωρίζει, λοιπόν, με βεβαιότητα όλος ο οίκος του Ισραήλ, ότι ο Θεός κατέστησε Κύριο και Χριστό αυτόν τον Ιησού, τον οποίον εσείς σταυρώσατε.

Όταν δε ήκουσαν ταύτα, κατενύγησαν εις την καρδίαν, και είπον προς τον Πέτρον και προς τους λοιπούς αποστόλους· Άνδρες αδελφοί, τι πρέπει να πράξωμεν;

Τότε ό Πέτρος είπε πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, και ἄς βαπτισθῆ ἕκαστος ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, και θέλετε λάβει τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διότι πρὸς ἐσᾶς εἶναι ἡ ἐπαγγελία, και πρὸς τὰ τέκνα σας, και πρὸς πάντας τοὺς εἰς μακρὰν, ὅσους ἂν προσκαλέσῃ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. Και με πολλοὺς ἄλλους λόγους διεμαρτύρετο και προέτρεπε, λέγων· Σώθητε ἀπὸ τῆς διεστραμμένης ταύτης γενεᾶς. Ἐκεῖνοι λοιπόν πὸν ἐδέχθησαν προθύμως τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν· και προσετέθησαν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν περίπου τρεῖς χιλιάδες ψυχαί. Πράξεις 2:34–41.

Ο Πέτρος είχε τα κλειδιά για να δένει ή να λύνει, και όταν το έκανε αυτό, ο ουρανός ήταν σε συμφωνία με την ενέργεια του Πέτρου. Ο Πέτρος αντιπροσωπεύει τη Θεότητα και την ανθρωπότητα που συνεργάζονται για να αποσφραγίσουν τις αλήθειες του Λόγου του Θεού. Όταν αυτές οι αλήθειες αποσφραγίζονται, παριστάνονται ως γνώση.

«Το κλειδί της γνώσεως στις ημέρες του Χριστού είχε αφαιρεθεί από εκείνους που όφειλαν να το κατέχουν, ώστε να ανοίγουν με αυτό τον θησαυροφυλάκιο της σοφίας στις Γραφές της Παλαιάς Διαθήκης. Οι ραββίνοι και οι διδάσκαλοι είχαν ουσιαστικά κλείσει τη βασιλεία των ουρανών από τους πτωχούς και τους τεθλιμμένους και τους είχαν αφήσει να αφανισθούν. Στις ομιλίες Του ο Χριστός δεν έθετε ενώπιόν τους πολλά πράγματα συγχρόνως, μήπως και

συγχύσει τον νου τους. Καθιστούσε κάθε σημείο σαφές και διακεκριμένο. Δεν καταφρονούσε την επανάληψη παλαιών και γνωστών αληθειών στις προφητείες, εφόσον αυτές εξυπηρετούσαν τον σκοπό Του να εντυπώσει ιδέες.»

«Ο Χριστός υπήρξε ο αρχικός δωρητής όλων των αρχαίων πολύτιμων λίθων της αλήθειας. Μέσω του έργου του εχθρού, αυτές οι αλήθειες είχαν εκτοπισθεί. Είχαν αποσπασθεί από την αληθινή τους θέση και είχαν τοποθετηθεί μέσα στο πλαίσιο της πλάνης. Το έργο του Χριστού ήταν να επαναφέρει σε ορθή διάταξη και να εδραιώσει τους πολύτιμους λίθους μέσα στο πλαίσιο της αλήθειας. Οι αρχές της αλήθειας, οι οποίες είχαν δοθεί από τον Ίδιο για να ευλογήσουν τον κόσμο, είχαν, μέσω της ενέργειας του Σατανά, ταφεί και είχαν φαινομενικά εκλείψει. Ο Χριστός τις διέσωσε από τα ερείπια της πλάνης, τους έδωσε νέα, ζωτική δύναμη και τις πρόσταξε να λάμπουν ως πολύτιμα πετράδια και να μένουν σταθερές στον αιώνα.»

«Ο ίδιος ο Χριστός μπορούσε να χρησιμοποιήσει οποιαδήποτε από αυτές τις παλαιές αλήθειες χωρίς να δανειστεί το ελάχιστο μόριο, διότι Αυτός τις είχε όλες πρωτογεννήσει. Αυτός τις είχε εμφυτεύσει στη διάνοια και στις σκέψεις κάθε γενεάς, και όταν ήλθε στον κόσμο μας αναδιάταξε και ζωογόνησε τις αλήθειες που είχαν καταστεί νεκρές, καθιστώντας τις ισχυρότερες προς όφελος των μελλοντικών γενεών. Ο Ιησούς Χριστός ήταν Εκείνος που είχε τη δύναμη να διασώσει τις αλήθειες από τα συντρίμματα και να τις δώσει και πάλι στον κόσμο με περισσότερη από την αρχική τους φρεσκάδα και δύναμη». Manuscript Releases, τόμος 13, 240, 241.

Τα κλειδιά του Πέτρου ήταν για να δένουν και να λύνουν, και ο Πέτρος αντιπροσωπεύει την τελευταία χριστιανική νύμφη, η οποία είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Το δεσμευτικό μήνυμα του Πέτρου, όπως αντιπροσωπεύεται στη μαρτυρία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, είναι η σφράγιση. Το λυτικό μήνυμα του Πέτρου στη μαρτυρία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο.

«Κατόπιν είδα τον τρίτο άγγελο. Είπε ο άγγελος που με συνόδευε: “Φοβερό είναι το έργο του. Τρομερή είναι η αποστολή του. Αυτός είναι ο άγγελος που πρόκειται να διαχωρίσει το σιτάρι από τα ζιζάνια και να σφραγίσει, ή να δέσει, το σιτάρι για την επουράνια αποθήκη. Αυτά τα πράγματα θα έπρεπε να απορροφούν ολόκληρο τον νου, ολόκληρη την προσοχή.”» Early Writings, 119.

Το δεμένο σιτάρι παριστάνεται από την προσφορά των πρωτογεννημάτων σίτου της Πεντηκοστής, η οποία, ως προσφορά κυματιζόμενη, θα παρίστανε την ύψωση του σημαιοφόρου των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η σφράγιση του λαού του Θεού είναι το εσωτερικό μήνυμα του Πέτρου, το οποίο λαμβάνει χώρα κατά την ιστορία του Ισλάμ του τρίτου αλίμονο, που λύεται προοδευτικώς από την 11η Σεπτεμβρίου και εξής.

Και μετὰ ταῦτα εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἐστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τὴν γῆν, μήτε ἐπὶ τὴν θάλασσαν, μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον. Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· καὶ ἔκραξε μετὰ φωνῆς μεγάλης πρὸς τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη νὰ βλάψουν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, λέγων· Μὴ βλάψετε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἕως οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους

τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. Ἀποκάλυψις 7:1–3.

Οἱ τέσσερις ἐκεῖνοι ἄνεμοι, οἱ ὁποῖοι συγκρατοῦνται κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σφράγισης τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐλύθησαν κατὰ τὴν 11η Σεπτεμβρίου, καὶ ἐπειτα συγκρατήθηκαν ἀπὸ τὸν Τζορτζ Μπους τὸν νεότερο. Το ἐξωτερικὸ μῆνυμα τοῦ Πέτρου εἶναι τὸ Ἰσλάμ, καὶ ἡ λύση καὶ ἡ συγκράτηση τοῦ Ἰσλάμ εἶναι τὸ ἐξωτερικὸ μῆνυμα που διατρέχει τὸν καιρὸ τῆς σφράγισης. Ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Πέτρου συνδέεται με τὴ Θεότητα, διότι τὰ κλειδιά που του ἐδόθησαν ἀντιπροσωπεύουν συμφωνία μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Θα συνεχίσουμε αὐτὴ τὴ μελέτη στο ἐπόμενο ἀρθρο.

Τὸ σκότος τοῦ πονηροῦ περικλείει ἐκείνους που παραμελοῦν νὰ προσεύχονται. Οἱ ψιθυριστοὶ πειρασμοὶ τοῦ ἐχθροῦ τοὺς δελεάζουν νὰ ἀμαρτήσουν· καὶ ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν ἐπειδὴ δὲν κάνουν χρῆση τῶν προνομίων που τοὺς ἔχει δώσει ὁ Θεὸς με τὴ θεία διάταξη τῆς προσευχῆς. Γιατί νὰ διστάζουν οἱ υἱοὶ καὶ οἱ θυγατέρες τοῦ Θεοῦ νὰ προσεύχονται, ὅταν ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ κλειδί στο χέρι τῆς πίστεως γιὰ νὰ ἀνοίξει τὴν ἀποθήκη τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου εἶναι ἀποθησαυρισμένοι οἱ ἀπεριόριστοι πόροι τῆς Παντοδυναμίας; Χωρὶς ἀκατάπαυστη προσευχὴ καὶ ἐπιμελή ἀγρύπνια, κινδυνεύουμε νὰ γίνουμε ἀμελεῖς καὶ νὰ παρεκκλίνουμε ἀπὸ τὴν ὀρθὴ οδὸ. Ὁ ἀντίδικος ἐπιζητεῖ ἀκατάπαυστα νὰ παρεμποδίσει τὴν οδὸ πρὸς τὸ θρόνο τῆς χάριτος, ὥστε νὰ μὴ λάβουμε, με θερμὴ ἰκεσία καὶ πίστη, χάρι καὶ δύναμη γιὰ νὰ ἀντισταθούμε στον πειρασμό.

«Υπάρχουν ὀρισμένες προϋποθέσεις ὑπὸ τις ὁποῖες μπορούμε νὰ ἀναμένουμε ὅτι ὁ Θεὸς θα ἀκούσει καὶ θα ἀπαντήσῃ στις προσευχῆς μας. Μία ἀπὸ τις πρώτες μεταξὺ αὐτῶν εἶναι νὰ αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη τῆς βοήθειας ἀπὸ Αὐτόν. Ἐχει υποσχεθεῖ: “Θέλω ἐκχεῖ ὕδωρ ἐπὶ τὸν διψῶντα καὶ ποταμούς ἐπὶ τὴν ξηρὰν.” Ἡσαΐας 44:3. Ἐκεῖνοι που πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴ δικαιοσύνη, που ἐπιποθοῦν τὸν Θεό, μπορούν νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θα χορτασθοῦν. Ἡ καρδιά πρέπει νὰ εἶναι ἀνοικτὴ στὴν ἐπιρροή τοῦ Πνεύματος, ἀλλιῶς ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ληφθεῖ.»

«Ἡ μεγάλη μας ἀνάγκη εἶναι αὐτὴ καθ’ ἑαυτὴν ἓνα ἐπιχείρημα καὶ συνηγορεῖ ὑπὲρ μας με τὴ μεγαλύτερη εὐγλωττία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκζητοῦμε τὸν Κύριο, ὥστε νὰ κάνει αὐτὰ τὰ πράγματα γιὰ ἐμᾶς. Λέγει: “Ἀιτεῖτε, καὶ θέλει σας δοθῆ”. Καὶ “Ὅστις δὲν ἐφείσθη τὸν ἴδιον αὐτοῦ Υἱόν, ἀλλὰ παρέδωκεν Αὐτόν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, πὼς δὲν θέλει χαρίσει εἰς ἡμᾶς καὶ μετὰ τούτου τὰ πάντα;” Ματθαῖον 7:7· Ῥωμαίους 8:32.»

«Ἐάν θεωροῦμε τὴν ἀνομία μέσα στις καρδιές μας, ἐάν προσκολλώμεθα σε ὁποιαδήποτε γνωστὴ ἀμαρτία, ὁ Κύριος δὲν θα μας εἰσακούσῃ· ἀλλὰ ἡ προσευχὴ τῆς μετανοούσας, συντετριμμένης ψυχῆς εἶναι πάντοτε ἀποδεκτὴ. Ὅταν ὅλα τὰ γνωστὰ σφάλματα ἔχουν ἐπανορθωθεῖ, μπορούμε νὰ πιστεύουμε ὅτι ὁ Θεὸς θα ἀπαντήσῃ στις δεήσεις μας. Ἡ δικὴ μας ἀξία οὐδέποτε θα μας συστήσῃ στὴν εὐνοία τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἡ ἀξιοσύνη τοῦ Ἰησοῦ που θα μας σώσει, τὸ αἷμα Του που θα μας καθαρῆσῃ· ὁμως καὶ ἐμεῖς ἔχουμε ἔργο νὰ ἐπιτελέσουμε, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἀποδοχῆς.»

Ἐνα ἀκόμη στοιχεῖο τῆς ἐπικρατούσας προσευχῆς εἶναι ἡ πίστη. «Ὅποιος προσέρχεται στὸν Θεό πρέπει νὰ πιστεύει ὅτι ὑπάρχει καὶ ὅτι γίνεται μισθαποδότης σε ἐκείνους που Τὸν

εκζητούν επιμελώς.» Εβραίους 11:6. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του: «Όσα ζητείτε όταν προσεύχεσθε, να πιστεύετε ότι τα λαμβάνετε, και θα σας δοθούν.» Μάρκος 11:24. Τον λαμβάνουμε στον λόγο Του;» Βήματα προς τον Χριστό, 94–96.

«Εδώ υπάρχει ένα μάθημα για τους νέους άνδρες που ομολογούν ότι είναι υπηρέτες του Θεού, φέροντες το μήνυμά Του, και οι οποίοι είναι υψηλοφρονούντες κατά την ιδία τους εκτίμηση. Δεν μπορούν να εντοπίσουν τίποτε αξιοσημείωτο στην εμπειρία τους, όπως μπορούσε ο Ηλίας, και όμως αισθάνονται τον εαυτό τους υπεράνω της εκτελέσεως καθηκόντων που σε αυτούς φαίνονται ταπεινά. Δεν καταδέχονται να κατέλθουν από την υπουργική τους αξιοπρέπεια για να προσφέρουν αναγκαία υπηρεσία, φοβούμενοι μήπως κάνουν έργο υπηρέτου. Όλοι οι τοιούτοι ας διδαχθούν από το παράδειγμα του Ηλία. Ο λόγος του έκλεισε τους θησαυρούς του ουρανού, την δρόσο και την βροχή, από την γη επί τρία έτη. Μόνον ο λόγος του ήταν το κλειδί για να ανοίξει τον ουρανό και να φέρει όμβρους βροχής. Ετιμήθη από τον Θεό, όταν προσέφερε την απλή του προσευχή ενώπιον του βασιλέως και των χιλιάδων του Ισραήλ, σε απάντηση της οποίας αστραπή πυρός εξήλθε από τον ουρανό και άναψε την φωτιά επάνω στο θυσιαστήριο της θυσίας. Το χέρι του εκτέλεσε την κρίση του Θεού, όταν εφόνευσε οκτακοσίους πενήντα ιερείς του Βάαλ· και όμως, έπειτα από τον εξαντλητικό κόπο και τον πλέον ένδοξο θρίαμβο της ημέρας, εκείνος που μπορούσε να φέρει σύννεφα και βροχή και πυρ από τον ουρανό ήταν πρόθυμος να εκτελέσει την υπηρεσία ενός ταπεινού υπηρέτου και να τρέξει εμπρός από την άμαξα του Αχαάβ μέσα στο σκοτάδι και στον άνεμο και στην βροχή, για να υπηρετήσει τον άρχοντα, τον οποίον δεν είχε φοβηθεί να ελέγξει κατά πρόσωπον εξαιτίας των αμαρτιών και των εγκλημάτων του. Ο βασιλεύς διήλθε εντός των πυλών. Ο Ηλίας τυλίχθηκε με τον μανδύα του και ξάπλωσε επάνω στο γυμνό έδαφος.» Testimonies, volume 3, 287.